

gora in Črnogorci« v »Slov. Bčeli« leta 1852., »Tobak« in »Gozdi« v »Novicah« leta 1854 in »Številne znamenja in sestave« v »Glasniku« leta 1858.

Dne 6. prosinca t. l. je umrl v Belem Gradu izza Vuka in Daničiča najboljši poznavatelj srbskega jezika *Jovan Bošković*. Pokojnik se je porodil v Novem Sadu leta 1833. Prve šole je zvršil doma, v višjo gimnazijo pa je hodil v Karlovcih, Budimu in Požunu. Dovoršivši gimnazijske nauke, učil se je na Dunaji poleg prava slovanske filologije, a učitelj mu je bil naš slavn Miklošič; no, največ mu je pripomoglo v poznavanju in učenju srbskega jezika občevanje z Vukom. — Ker mu pravna nauka ni ugajala, dasi jo je zvršil, pustil jo je leta 1859. in se leta 1861. napotil v Srbijo, kjer je bil najprej učitelj na gimnaziji in potem profesor srbskega jezika na veliki šoli v Belem Gradu. Na njega mesto je prišel pozneje glasoviti Daničič, ker se je Bošković leta 1871. vrnil v domovino; vlada srbska mu namreč ni bila prijazna. V Novem Sadu je prevzel uredništvo »Srpskoga Ljetopisa« in bil namestnik tajniku »Matice srpske«. — Leta 1875. se je vrnil v Beli Grad ter bil imenovan za knjižničarja narodne knjižnice in čuvarja narodnega muzeja. — Ko je Daničič odšel v Zagreb, imenovali so ga zopet za profesorja srbskega jezika na visoki šoli, katero službo je opravljal vse do lani, ko je bil imenovan za ministra prosvete in cerkvenih stvari. — Bošković je napisal mnogo jezikoslovnih razprav, kakor: »Treba li književnici, da uče svoj jezik«, »O nepotrebnim tujim rečima u srpskom jeziku«, »O staro-slovenskom jeziku«, »O sadašnjem stanju srpske gramatike«, »Nauka o jeziku i njezin zadatak« i. dr. — Uredil je lepo število »Glasnika srpskog učenog društva« in »Srpskog Ljetopisa«, v katerem so lani začela izhajati njegova »Pisma o historiji srpske književnosti«. Kot minister se je trudil sosebno mnogo, da povzdigne šolstvo v Srbiji, ali prehitela ga je nagla smrt. — o.

Dne 12. prosinca t. l. je vzela smrt Hrvatoma akademiskega slikarja *Ferdinanda Quiquerza* v najlepši dobi. — Pokojnik se je porodil v Budimu leta 1847. Zvršivši v Zagrebu gimnazijo, slušal je pravo, ali skoro je pustil pravne nauke in se posvetil jedino slikarstvu, s katerim se je bavil že od svoje mladosti. Bil je v Monakovem, v Benetkah, Florenci, Rimu in Napolji, ali to je bilo kratko časa, ker mu gmotni pomočki niso dopuščali, in takó se na žalost ni mogel popolnoma spopolniti v slikarski umetnosti. — Predmete svojim slikam je jemal največ iz zgodovine, in takó so nastale slike: »Kronanje hrvaškega kralja Zvonimira«, »Smrt Matije Gubca«, »Nikola Zrinski navaljuje na Turke pri Sigetu«, »Frankopan in Zrinski v temnici«. — Vračujoč se iz Italije s svojih studij, šel je v Črno Goro, kjer je bil leto dni dvorski slikar kneza Nikole, in od onod je ponesel lepih idej iz črnogorskega življenja za svoje slike. — Med drugimi so znane njegove podobe »Kraljević Marko in njegov šarec«, »Kosovska devojka«, »Črnogorski goslar« in »Prihod Hrvatov na obalo Jadranskega morja«. — Slikal je tudi na presno v glasoviti cerkvi Marije Bistrice in kolikor mi je znano, nekoliko slik v cerkvi na Polenščaki na Štajerskem. Pokojnik, dasi je bil darovit v kompoziciji, vender se v slikarski umetnosti ni mogel popolnoma dovršiti. — Naj počiva v miru! — o.

Listnica. Gosp. M. V. v Z. Novi članek o »Tržačanu« je že postavljen, toda odložiti smo ga morali za prihodnjo številko. Prosimo Vas prijaznega potrpljenja! — Ogin. Jedno prihodnjič. — Naprednjak v Trstu. Z brezimnimi dopisniki se izvestno ne bomo prepirali, nikar še o takih stvareh. — Lajoš. »Tovarnar« v tej obliki ni za nas, prenaresiti ga pa tudi ne utegnemo. — Ž. Humoreske še nismo prečitali; bržkone Vam povemo svoje misli o priliki pismeno. — p. O ledenih cveticah pač ni možno reči, da so lepe »kot čar smehljajočih se lic«. Primera »srce — vrt«, na katerem cveto »upi in nade«, zdi se nam vender že prenavadna. V 3. in 4. kitici pogrešamo notranje zveze. Morda nam pošljete kaj boljšega; oblika sicer ni baš slaba.